XI. évfolyam, 48. szám
1955 december 1.

KAPOSVÁR

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Budapest a kiállítások városa

Hogyan gesztikuláljunk helyesen?
MOZDULATGAZDÁLKODÁSI TANÁCSADÓ TEREM
BEMUTATÓK: D.E. 11 – 13ᴴ FILMVETITÉSSEL!

Mi készül marcipánból?
TECHNIKAI ÉS MŰSZAKI SZAKKIÁLLITÁS

CIPŐPERTLI MODELLEK KIÁLLITÁSA

LUFTBALLON-bemutató

MŰFOG, MŰSZEM, PARÓKA PRÓBATEREM, BEMUTATÓ
II. EMELET • LIFT

KIÁLLITÁS
A SZIVARKAHAMU GAZDASÁGOS FELHASZNÁLÁSÁRÓL A HÁZTARTÁSBAN ÉS AZ ÜZEMBEN

Kvargli bemutató és mintaterem

1972. ÉVI ZOKNI MODELLEK

NYILATKOZZÉK:
MILYEN SZINŰ DISZHAL ILLIK A DOLGOZÓK AKVÁRIUMÁBA?

VIZVEZETÉKI VIZ-KÓSTOLÓ TEREM

SZAVAZZON ÖN IS A JÖVŐ ÉVI SÓTARTÓ MODELLEKRŐL

KIFLI KIÁLLITÁS
A KÖVETKEZŐ NEGYEDBEN GYÁRTÁSRA KERÜLŐ TIPUSOKBÓL

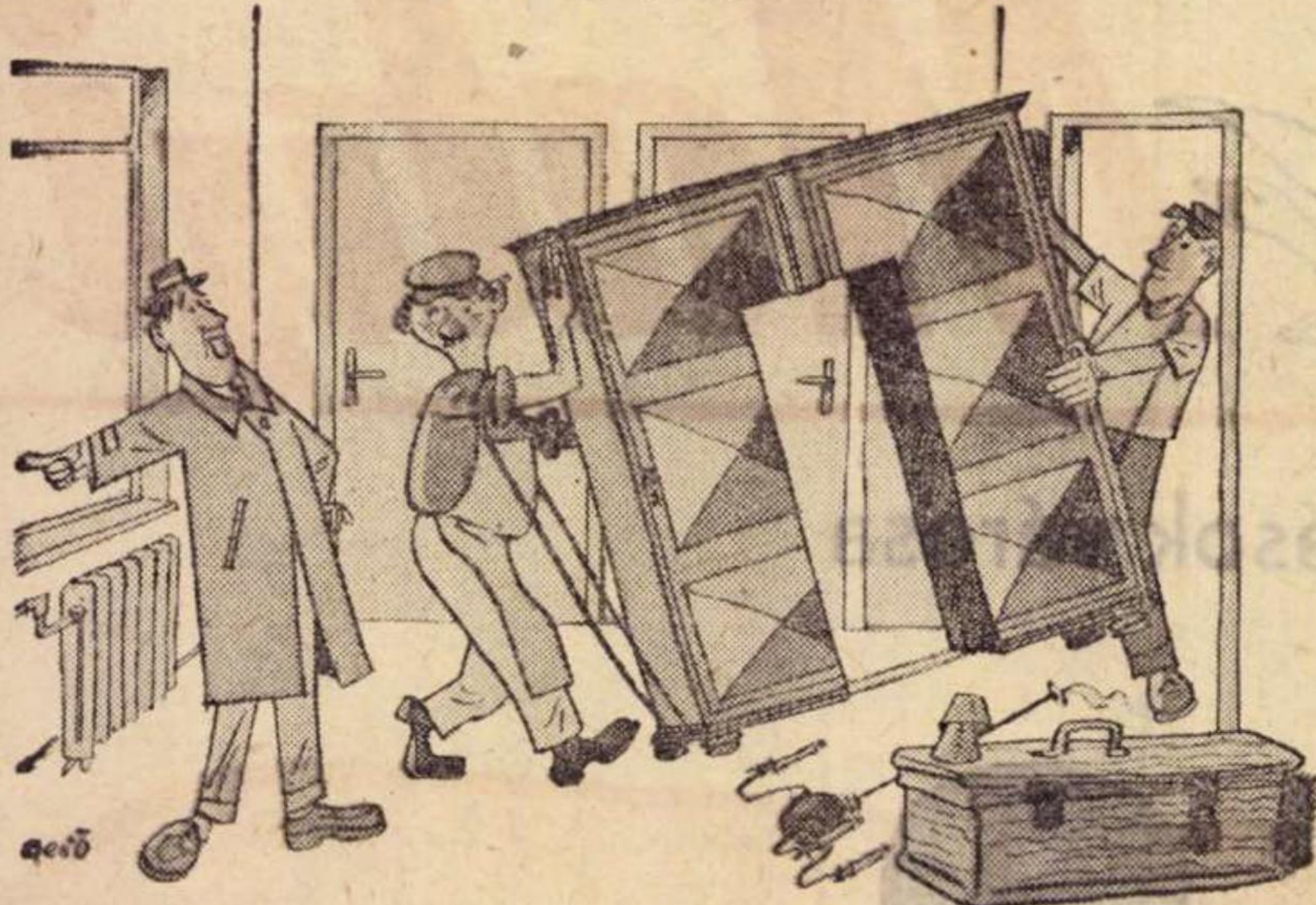
GIGANTIKUS PIACKUTATÓ KÖZÖNSÉG PÁLYÁZAT:
Milyen izlésű ZONGORALÁBAT gyártson az ipar a jövő szezonban?

A STAMPEDLI TÖRTÉNETI FEJLŐDÉSE

Ha ez így megy tovább...

Aminek nem szabadna lennie a lakásépítkezéseknél

Sok az ajtó, kevés a fal

— Ezt a szekrényt ahhoz a falhoz állítsátok, ahol csak egy ajtó van! Itt lesz a bejárat.

Ésszerűsített anyagpocsékolás

— Maga mit csinál, szaki?
— Gondoltam, indulás előtt összetöröm a téglákat, minek bajlódjunk vele szállítás közben?

Látogatás egy új házban

— Úgy látom, gondoltatok arra, hogy nem régen lett készen a mi lakóházunk . . .

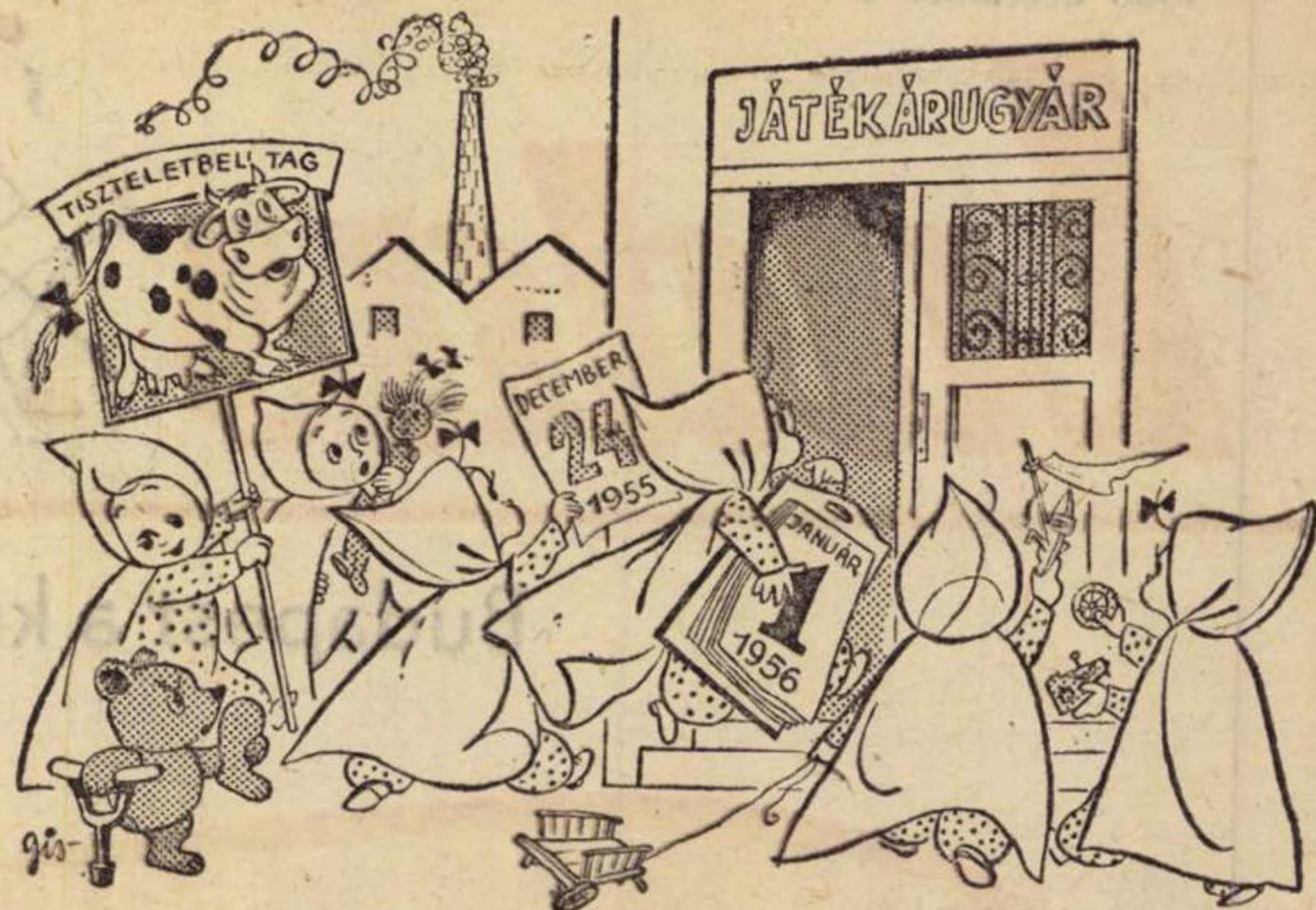
(Gerő Sándor rajzai)

Modellcipők — hozott anyagból

— Itt az anyag, mester! Hány pár jön ki belőle?

A legifjabbak

küldöttséget menesztettek azzal a kívánsággal, hogy szeretnék, ha a játékok legalább karácsonytól újévig eltartanának . . .

Vlagyimir Poljakov:

A FORGATÓKÖNYV

Forgatókönyvet írtam. Címe: Hajó a Volgán. Hadd érzékeltessem az első két jelenetet! . . . Borisz, a barna szemű, fiatal építész, egy volgai gőzösön utazik és Kszénija Belova, 23 éves, szőke egyetemi hallgatónőre gondol, aki a leninhegyi egyetemen tanul . . . Moszkva. Este a Puskin-emlékmű mellett. Borisz szerelmet vall Kszénijának, jön a közlekedési rendőr, meg akarja büntetni őket, mert megszegték a közlekedési szabályokat.

Forgatókönyvemet elvittem a studióba. Másfél év múlva elfogadták, a rendezést N. rendezőre bízták. N. azt mondta, hogy ő most megírja a rendezői forgatókönyvet.

— A gőzöst töröltem — közölte velem három hét múlva. — Borisz sítalpon utazik.

— Hogy? — kiáltottam fel. — Miféle sível? Hogy lehet a Volgán síelni?

— A Volga befagyott — válaszolt a rendező. — A dolog télen történik. Tehát síversenyt lehet bemutatni. Liza pedig nem az egyetemen tanul, hanem állatorvos egy üzbekisztáni állattenyésztő szovhozban.

— Várjon! Miféle Liza?

— Magánál Kszénija szerepelt. De én egy költőtől pásztordalt rendeltem, s a Kszénija pedig nem rímel.

— Miféle dalt?

— Nos, pásztordalt. A pásztor szerelmes Lizába, Borisz féltékenykedik. Ne izguljon, más változtatást nem csináltam. Csak Puskin emlékműve helyett a Rézlovas szerepel. Ez szintén Puskintól való.

— Már engedjen meg, hogy lehet a Rézlovas Moszkvában?

— El is felejtettem, hogy a felvételek Leningrádban készülnek. Meglátja, minden rendben lesz. Hőseink a Néva partján mennek oszlopsorban az emlékmű előtt.

— Miféle oszlopsorban? Hisz ketten sétálnak, Borisz és Kszénija.

— Liza — javított ki a rendező. — De nem kettesben mennek, hanem a május elsejei felvonulásban vesznek részt.

— És a rendőr?

— A rendőr lovagol. Vigyáz a rendre.

Nehéz leírni lelkiállapotomat. Kedvem lett volna agyonütni a rendezőt, de nem tudtam egy szót sem kinyögni. N. azt mondta, hogy holnap kezdődnek a felvételek.

A névaparti jelenetet Murmanszkban készítették. Egy hét múlva a studió igazgatója közölte velem, hogy a művészeti tanácsnak nem tetszik a forgatókönyvben ez a mondat: „Szeretlek, Liza!"

— Mozivásznon — mondta az igazgató —, ez ízléstelenül hat.

— De miért?

— Hogy miért, maga gyerek?! Talán maga nem tudja, hogyha a rendőr odalovagol a lányhoz, akit első ízben lát meg és mindenki fülehallatára így szól hozzá: „Szeretlek, Liza!" — és még emellett bele is fúj a sípjába —, ez éppen eléggé ízléstelen.

— De hiszen én ezt sohasem írtam!

— Nem tudom. A forgatókönyv a magáé, maga felel minden szóért. Ezt a jelenetet újból fel kell venni.

— Valentyin Szaveljevics! — szóltam a rendezőnek. — Látja! Nélkülem írt át mindent, s mi lett!

— Semmiség. A rendőrt a lóval együtt kihagyjuk.

Egy hónap múlva megnéztem a felvett anyagot. Borisz síugrást végzett, Liza tehenet oltott be himlő ellen, a pásztor dalolt, Borisz és Liza, a szerelmesek felvonultak, csak azt nem értettem, mind ennek mi az értelme.

— Minek szontyolodik el! — mondta a rendező. — Ez csak anyag, még nem montíroztuk! Csak töredékek. Majd ha montírozom őket, megszűnnek kétségei.

Három hónap múlva meghívtak a művészeti tanács ülésére. A montírozás elkészült. Borisz síugrást végzett és egy szovhozba ugrott, ahol Liza szarvánál ragadta meg a bikát és szerelmet vallott Borisznak. A pásztor az utakról énekelt. Az úton fiatalok vonultak fel. Az égen felhők úsztak. A Rézlovas mosta kezeit . . .

Az ülésen az egyik kritikus a következőket mondta:

— Az operatőr kiváló munkát végzett, nagyszerű a muzsika, jól játszanak a színészek, de a forgatókönyv teljesen zavarbaejt. A legfurcsább a film címe: Hajó. Méghozzá volgai.

— Igen, a forgatókönyv, az rossz — jegyezte meg az én rendezőm. — Pedig igyekeztem kijavítani azt, amit lehet. Többet nem tehettem.

(Megjelent a Komszomolszkaja Pravdában.)

Fordította: K. J.

Bőséges választék várja
az újjáépített
ZONGORATEREMBEN
VII. Lenin krt 101
Külföldi és belföldi
ZONGORÁK, PIANINÓK
MESTERHANGSZEREK
bemutatása — eladása — vétele

Maradi téesz-elnökök figyelmébe

Egyiptomban így szántottak, mert még nem találták fel a traktort...

A középkorban így szántottak, mert még nem találták fel a traktort...

Ma egyes helyeken így szántanak, pedig már feltalálták a traktort.

Párizsban

— René? — Algériában van...
— És André? — Marokkóban...
— Joseph? — Tuniszban...
— És hol van Jules? — Őt még nem sorozták!

(Escaro rajza a párizsi Liberationból)

Jó üzletember

— Parancsol külföldi zsilettpengét?

Szószerint vette

— Mit akar?
— Kérem, engem ideküldtek az újításommal...

Lógos Lali naptára

25 VASÁRNAP	
26 HÉTFŐ	Jancsi születésnapja
27 KEDD	Kályhajavítás
28 SZERDA	Mancinak telefonálni
29 CSÜTÖRTÖK	Megadni Lalinak a 20 fitot
30 PÉNTEK	Hóvégi hajrá!
31 SZOMBAT	" "

Kukoricázás

SZŐREGI TÉESZ-TAG: Komám, a szőregi Petőfi kétszázholdas kukoricája harminchárom mázsás holdankénti átlagtermést hozott!

JANI KOMA: Ez már döfi! Hogy csináltátok?

SZ. T. T.: Hát a deszki gépállomás elvetette nekünk drótvezérlésű négyzetes vetőgéppel...

J. K.: Aztán?

SZ. T. T.: Aztán a deszki gépállomás háromszor megkultivátorozta, keresztbe-hosszába...

J. K.: Aztán?

SZ. T. T.: Mit aztán?! Aztán letörettük részibe a falusiakkal...

J. K.: Hát ti mit csináltatok, komám?

SZ. T. T.: Hogy mi mit csináltunk, komám? Követeltük Kasza elnöktől, hogy nyolc kiló kukoricát osszanak munkaegységenként...

J. K.: Ez volt minden?

SZ. T. T.: Nem a! Haza is vittük... Én magam harminc mázsát raktam szekérre!

Nagyrévei idill

A nagyrévei Haladás téeszben egy éve épül már a baromfiól. A nagyfantáziájú olvasó nyilván azt gondolja ennek hallatán, hogy húszemeletes baromfiólat építenek a nagyréveiek, vagy különleges barokk baromfiólat, vagy renaissance stílusú baromfipalotát. Mindezről szó sincs. (Illetve lehet, hogy szó volt, de ha volt is szó róla, végezetül az egyszerű baromfiól mellett döntöttek.) Nem a négyrévei baromfiól különleges, hanem az építési mód. Egy év alatt az ólból csak a felmenő falak készültek el, azok se egészen.

Csudálkozva nézi az ember ezt a nagyrévei építészeti különlegességet:

— Hát mit csinálnak ezekkel a félbemaradt falakkal?

— Nem probléma az kérem! — hangzik a megnyugtató válasz. — Vályogból van, az időjárás úgyis tönkre fogja tenni...

Két gyerektörténet

Azt mondja a feleségem, hogy rossz volt a Pali, felérúgott, fegyelmezzem meg.

Odamegyek hát hozzá és a következő beszélgetés zajlik le közöttünk:

— Rossz voltál?

— Nem.

— Biztos?

— Biztos.

— Nem voltál goromba anyuval?

— Nem.

— De anyu azt mondja, hogy felérúgtál.

— Igen, mert nem adott befőttet.

— Szóval rossz voltál. Hogy szabad anyu felé rúgni?!

— Mert miért nem adott befőttet?!

— Ha nem adott, nem adott. Biztosan azért, mert rossz voltál. De semmi szín alatt sem szabad anyuhoz gorombának lenned. Értetted?

— Igen, értettem, apu.

— És bocsánatot kérsz?

— Kérek bocsánatot.

— És máskor nem leszel goromba?

— Máskor nem leszek goromba.

— És ne is füllents! Miért mondtad, mikor kérdeztem, hogy nem voltál rossz?

— Mert nem voltam rossz.

— De hiszen goromba voltál!

— Igen. És rossz is voltam. És akkor apu, most adjál te nekem befőttet!

*

A következő eset azt bizonyítja, hogy a gyermeki fantázia utólérhetetlen.

Egy reggel elnéztem a kisfiamat, amint aludt. Boldog mosoly világolt pihenő arcán.

— Milyen szépeket álmodhat — gondoltam és próbáltam elképzelni, miket is. — Talán ott van álmában a Balaton mellett, a nap ragyog, vitorlások cikáznak, ő úszik, homokozik. Aranyhalak suhannak a tóban, sirályok a víztükör fölött. Épül a homokvár, magas, magasabb, mint az üdülő tornya. Nagyszerű alagutak épülnek és csatornák, kertek, hidak. Sokan játszanak és ő a kapitány... Vagy talán meséket álmodik. Bölcs bagoly huhog, aki nem más, mint egy elátkozott királyfi, lerázza tollruháját, megöli a sárkányt, övé lesz a szép királylány, aki a sötét erdőbe menekült, mert a gonosz mostohája oda akarta adni a sárkánynak... Vagy: tündér táncol őzikék és nyuszik között, és...

És akkor felébred. Kérdem, miről álmodott.

— Földi gilisztákról. Olyan szép volt!

Gombó Pál

Ahol a téesz-szervezés miatt elhanyagolják az őszi munkákat

— Amíg én nem vagyok a földben, maguk hiába terveznek... Csak ennyit akartam mondani!

Gombaismereti tanfolyam indul

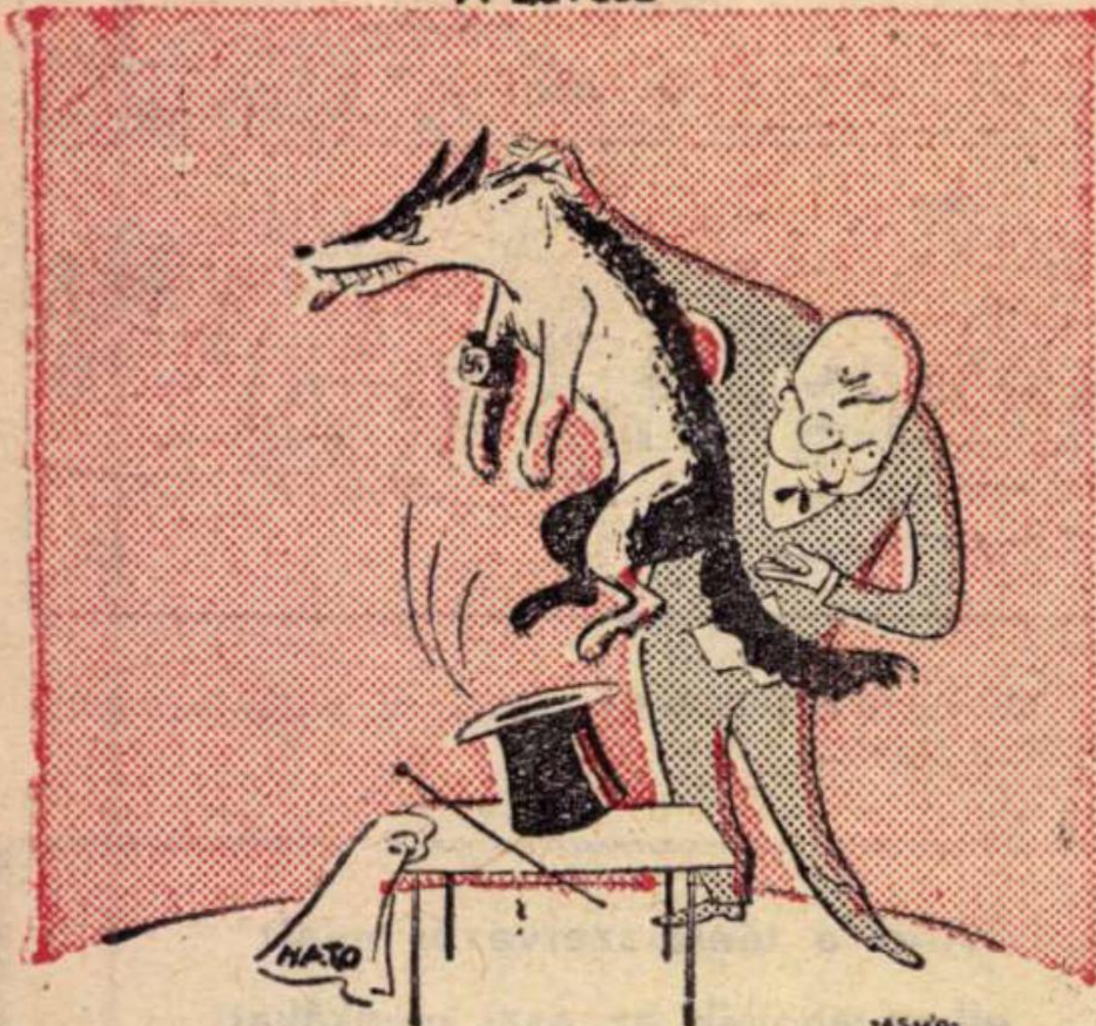
Egy automata-gyárban

(Kép a jövőből)

— Vettem egy kanárit magamnak, hogy ne legyek egész nap olyan egyedül...

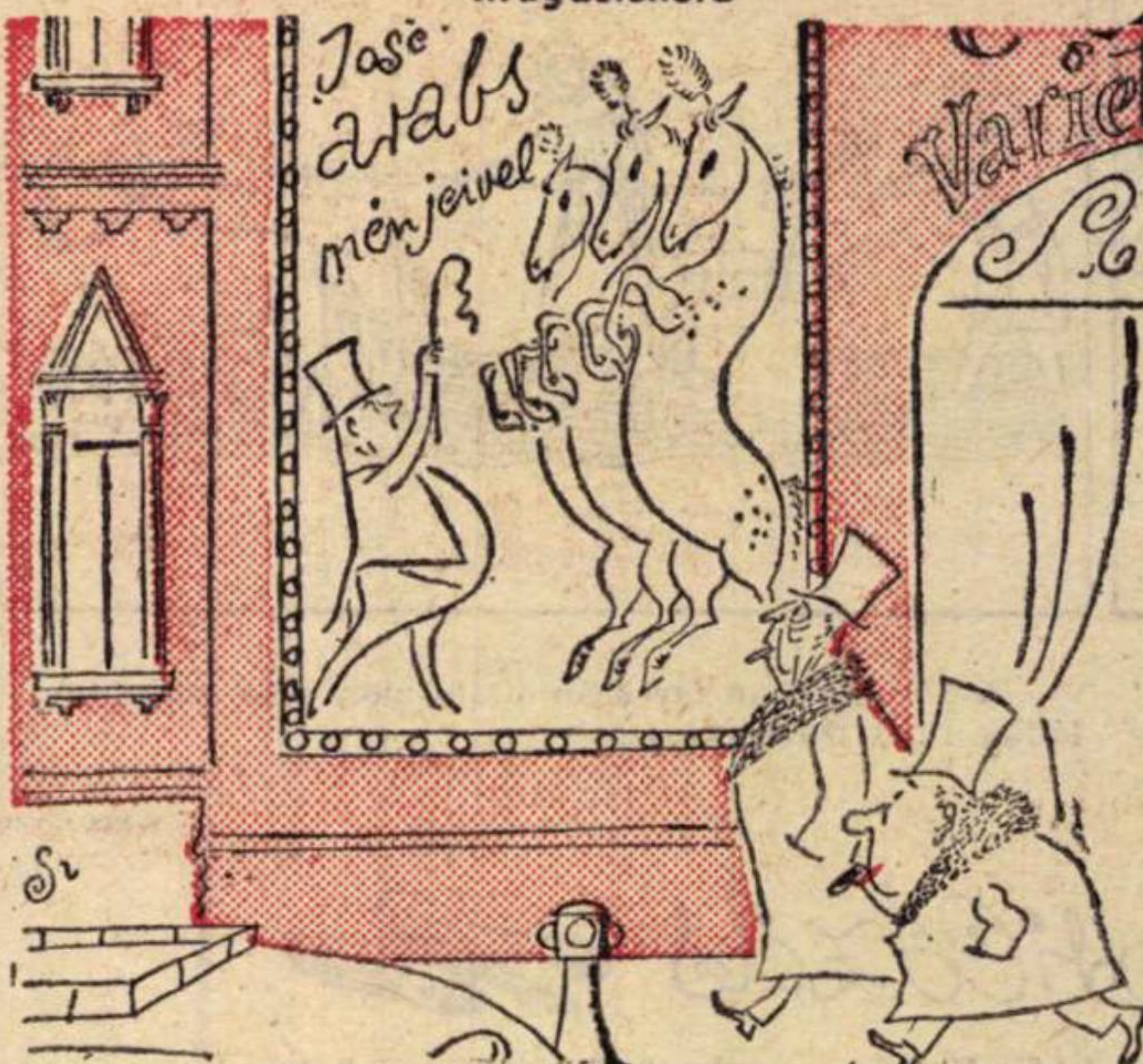
Imperialista nagycirkusz

A bűvész

— Voilá!

Magasiskola

— Hej, azok voltak a szép idők, amikor még így dirigálhattunk a mi arabjainknak!

A francia zsonglőr

Hát ez a mutatvány nem sikerült valami jól!

Külföldi szemle

Porkolábok sztrájkja

Franciaországban, a sztrájkok hazájában különös sztrájk zajlott le. Hétezer börtönőr beszüntette a munkát. A régi foglyok őrizetét vállalták, de új vendéget már nem fogadtak be a fegyintézetekbe. Így aztán néhány nap alatt a párizsi gyűjtőfogházban több ezer elítélt zsúfolódott össze. Ezeket sehova sem lehetett irányítani, mert a sztrájkolók nem voltak hajlandók átvenni a szállítmányt. Pár nap múlva kitették a „Megtelt"-táblát. A kisebb bűnösöket hazaengedték, de ez sem sokat használt, mert a büntetőbíróságok ontották az új anyagot. A prefektus rosszkedvűen jegyezte meg:

— Szeretném megérni, hogy egyszer már a bűnözők sztrájkoljanak Franciaországban.

Óriások kongresszusa

Frankfurt am M. városában furcsa összejövetelt tartottak. Kongresszusra gyűlt egybe Nyugat-Németország ötszáz legmagasabb embere. Gyakorlati kérdéseket is tárgyaltak az óriások, többek között adókedvezményt kértek a pénzügyminisztertől azzal az indokolással, hogy a nagydarab-embernek több táplálékra van szüksége, mint az apró termetűnek és így létfenntartás szempontjából több „üzemanyagot" fogyaszt. Követelték továbbá különleges ruhákat, cipőket — azaz Különleges Méretek Áruházának felállítását. A Frankfurter Rundschau megállapította, hogy a kongresszus legalacsonyabb embere 190 centiméterre nőtt, a legmagasabb pedig, bizonyos Heinz Kleinau optikus, 224 centiméter hosszú. A tudósítás szerint Kleinau Nyugat-Németország legnagyobb embere. Ez a megállapítás amerikai körökben némi csalódást keltett. Ezekben a körökben ugyanis eddig Adenauer kancellárt tartották Nyugat-Németország legnagyobb emberének.

Búcsú egy cenzortól

Huszonegy évi áldásos működés után megválik mozicenzori hivatalától Lloyd T. Brinford, az Egyesült Államok leghírhedtebb reakciós bürokratája, aki a saját területén betiltotta Chaplin minden filmjét. Annak idején nem engedélyezte Ingrid Bergman filmjeinek vetítését azzal az indokolással, hogy a színésznő elvált a férjétől, márpedig a házasság kötelékei az egyház tanításai szerint eltéphetetlenek. Viszont nyakló nélkül engedélyezett minden gengszterfilmet és minden vadnyugati képet.

A baloldali lapok a „mogorva öreget", ahogy Brinfordot becézték, így búcsúztatták:

— Nem őt okoljuk a visszaélésekért, hanem azokat, akik tűrték, hogy két évtizedig garázdálkodják.

Az éjjel-nappali Közértben a Nemzeti előadása után

— Remek! Van sok sovány sonka!

— Nem is szeretsz, Pista ... csak úgy mondod...

(Vasvári Anna rajza)

Beszélgetés Friedlandban

A Szovjetunióból most hazabocsátott német hadifoglyok vonatainak a nyugatnémetországi Friedland volt az érkezési és átvételi helye. Egy tábornok, aki Sztálingrádnál mint hadosztályparancsnok esett fogságba, találkozik itt a várakozók tömegében egy őrnaggyal, régi hadosztályából. Megörülnek egymásnak, leülnek egy sarokba beszélgetni, hogy van, mit csinál most stb. Aztán azt kérdezi a tábornok:

— Na és hogy van a tengeralattjárók híres parancsnoka, Dönitz tengernagy?

— Dönitz? Az Spandauban ül.

— Spandauban? Mi dolga van egy tengernagynak Spandauban? Hogyhogy Spandauban ül?

— Ott ül bizony — a fegyházban, természetesen.

— Hja úgy, igen, természetesen. És mit csinál Rommel volt vezérkari főnöke, Speidel tábornok?

— Ő Párizsban van.

— Aha, fegyházban.

— Dehogy. Az atlanti hadsereg vezérkarában, természetesen.

— Hja úgy, igen, természetesen. És mit csinál a híres Meyer páncélostábornok?

— Az Kanadában ül.

— Aha, az atlanti hadseregben!

— Nem, hanem a fegyházban, természetesen.

— Ah, úgy igen, természetesen. És mit csinál a mi volt vezérkari főnökünk, Heusinger tábornok?

— Ő Bonnban van.

— A fegyházban!

— Nem, hanem a honvédelmi minisztériumban, természetesen.

A hazatért tábornok feláll, indul.

— De hová, hová olyan hirtelen? — kérdezi az őrnagy.

— Orvoshoz. Mert ha mindaz természetes, amit most maga mondott, akkor én megőrültem.

(A svájci „Die Tat" című lapból.)

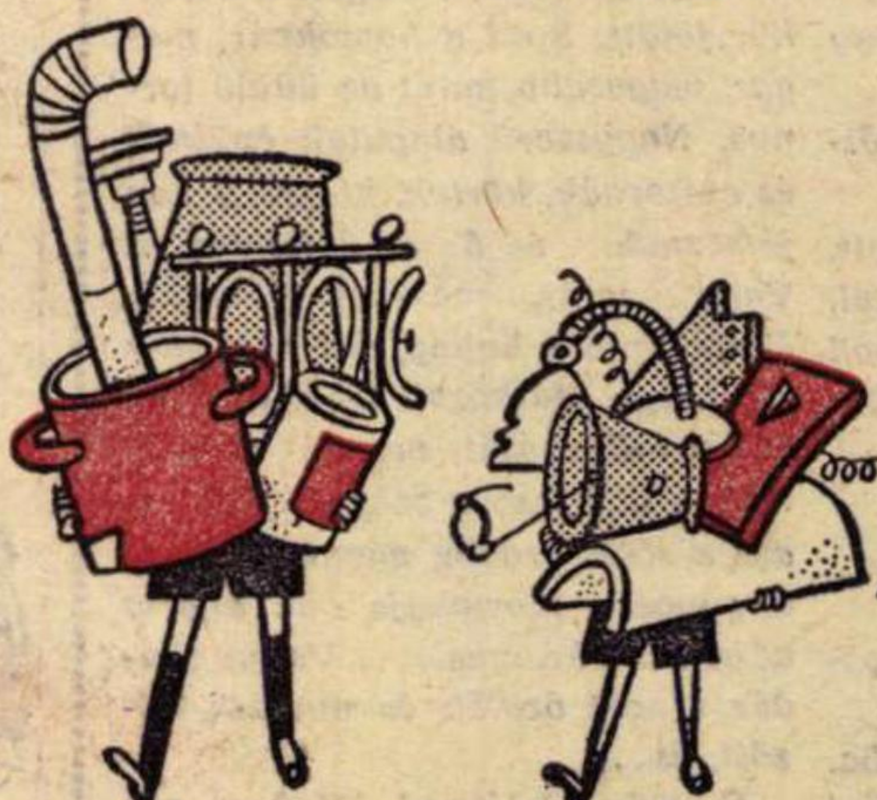
FÉMGYŰJTŐ HÓNAP

A család büszkesége

— Miért viszed az Evikét a kocsi tetején?
— Mert a gyűjtésnél kivágta a rezet.

Szenvedélyes gyűjtők

— Mondd, pajtás, nem láttad a bátyámat?
— Dehogynem! Én vagyok!

Vashulladék a középkorban

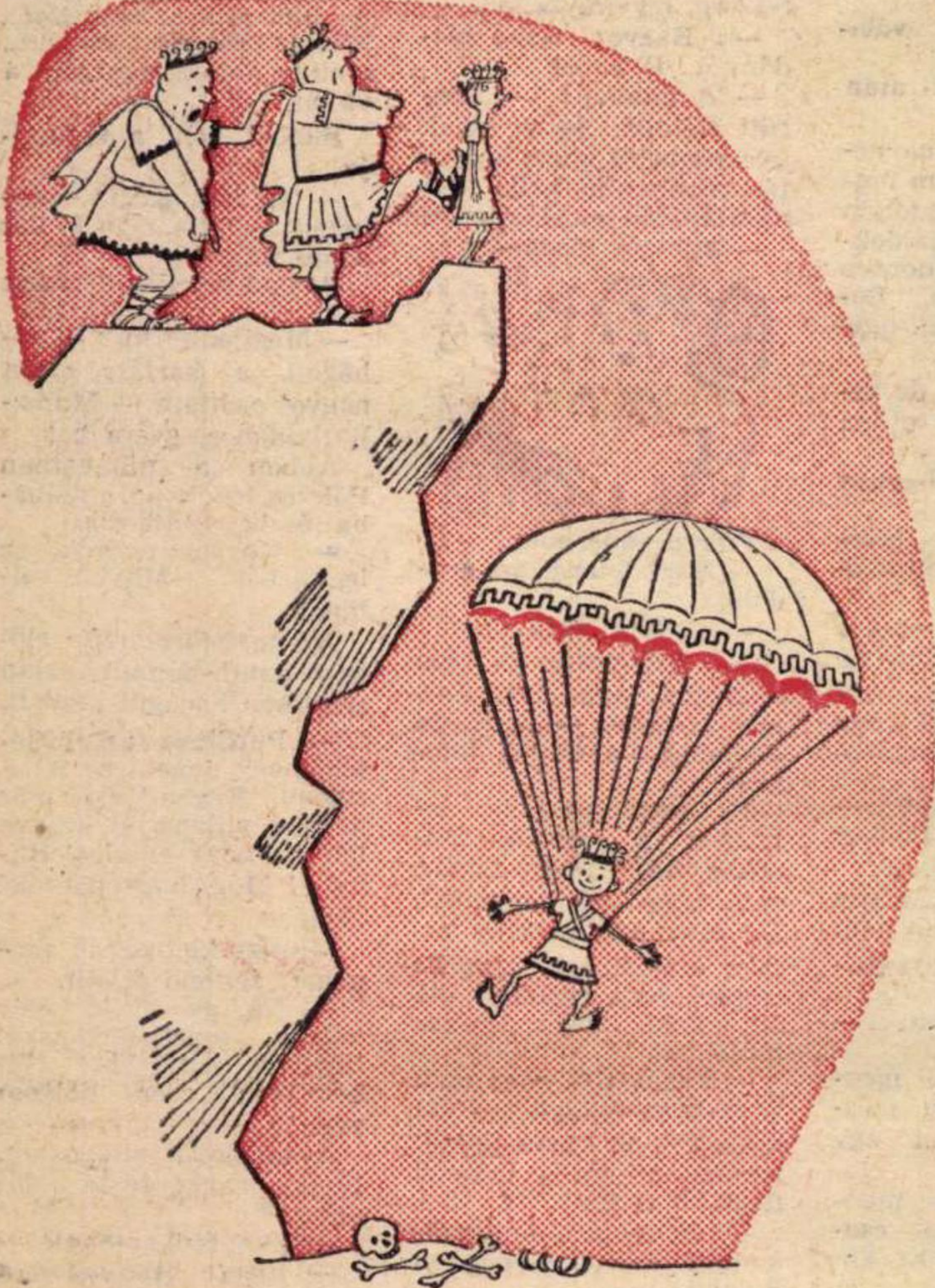

KAJÁN TIBOR:

Az én oldalam

(DECEMBERBEN MEGJELENŐ KARIKATÚRAALBUMÁBÓL)

A Tajgetosz-hegyen

— Úgy látszik, mégis életrevaló...

Az álszent

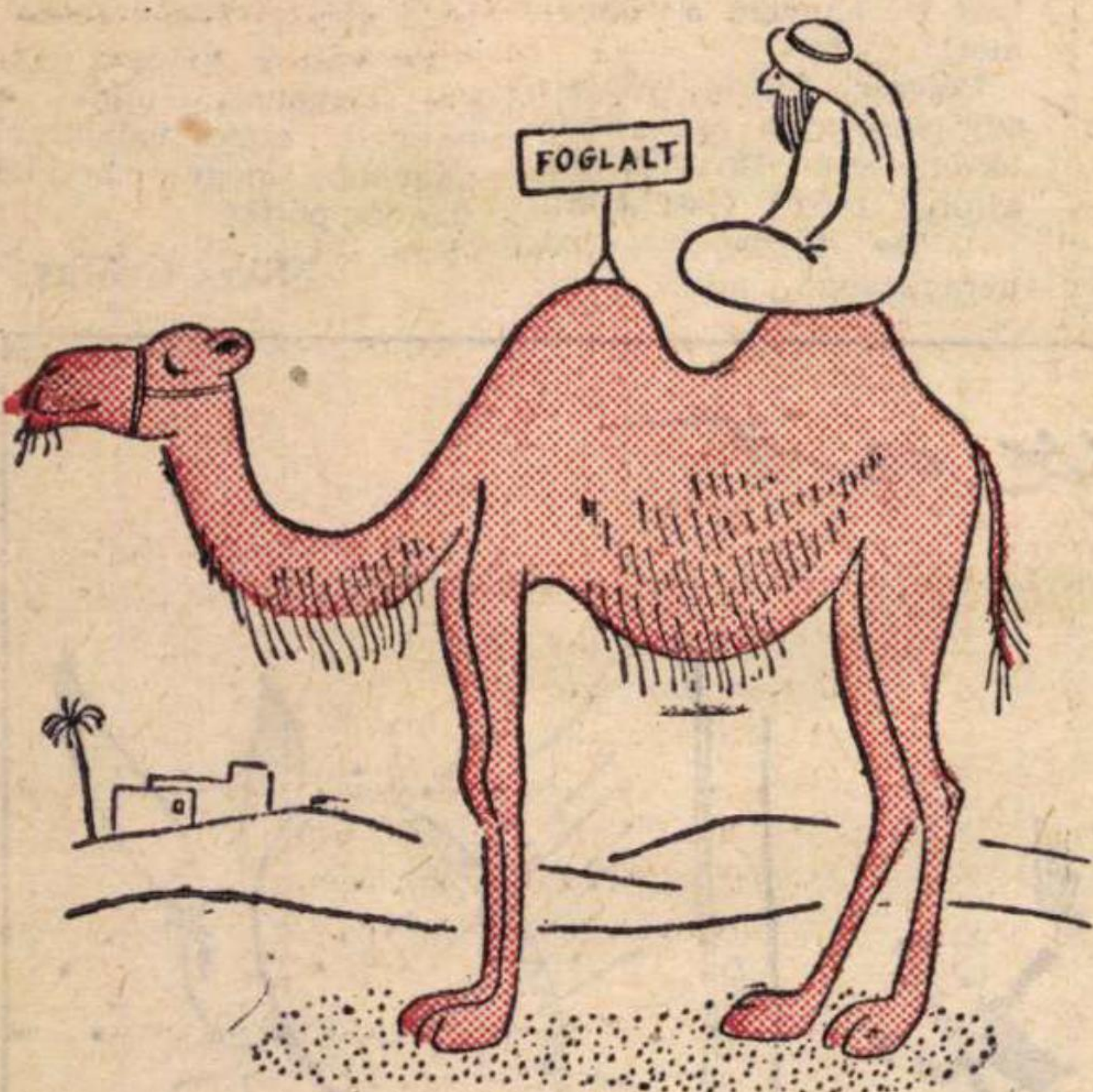
Eső

Keleti kényelem

Meglepő tábla

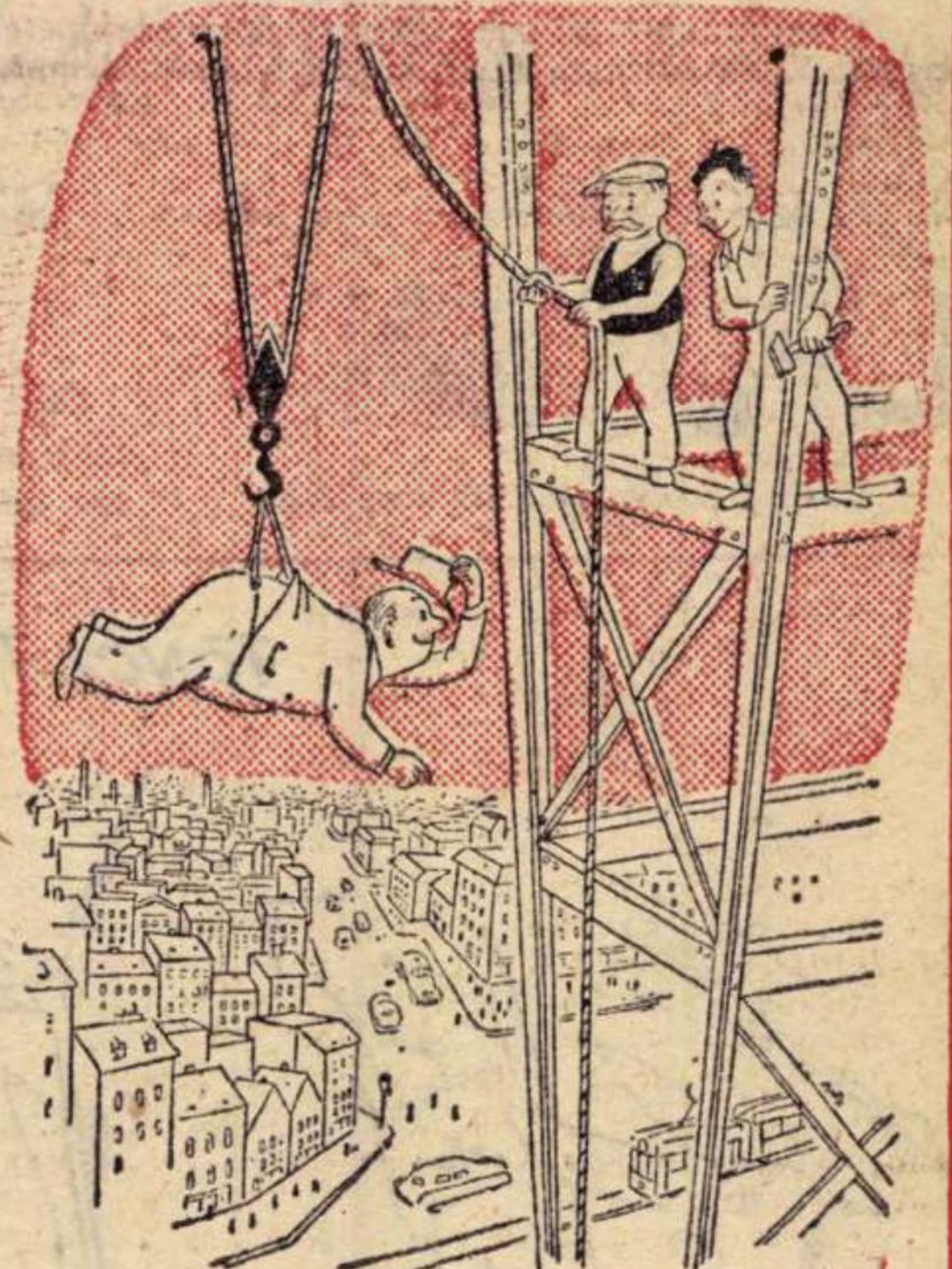

Pincérverseny

— Sajnálom kérem, nem az én asztalom.

Új lakóházak épülnek

— Érdeklődni jöttem...

Velencei utcaseprő

Defekt

Hála

Somogy megyében egyes traktorosok nem boronálják el a felszínre vetett magot.

Varjú: Puszit a bácsinak!

Attól függ, kiről van szó

— Látja a kollegáját? Ő sose lóg.

Talpraesett eladó

Őseladó: Kérem, legyenek türelemmel, azonnal hozok egy olyan télikabátot, amely egész biztos meg fog felelni...

Délelőtt féltizenegykor Botond kartárs, az anyagbeszerző, bejelentette a gépírónőjének, Ilonkának, hogy ő most távozik, sürgős dolga van a városban, a feleségének kell vásárolnia egyet s mást.

— Ha valaki keresne, mondja azt, hogy... Na, mit fog mondani?

Ilonka nevetve válaszolt:

— Tudom! Mumzli után tetszett menni...

— Könyörgöm, ne nevessen... Akkor nem fogják elhinni... Gondoljon a Kaméliás hölgy haldoklási jelenetére és mondja utánam: Ó, kérem, Botond kartárs mumzli-ügyben lót-fut...

Ilonka komolyan, de nevető szemekkel utána mondta:

— ... Mumzli-ügyben lót-fut...

— Igy már jó! — bólogatott Botond és öltözködni kezdett.

A gépírónő kiment a szobából, de alig tette be maga után az ajtót, kopogtak és belépett egy hosszú, sovány, lobogóhajú férfi.

— Jónapot kívánok! — köszönt halkan. — Polczer vagyok... Polczer...

— Örvendek! Milyen ügyben? — kérdezte türelmetlenül az anyagbeszerző.

— Mumzli ügyben... — hangzott a válasz.

Az anyagbeszerző megdermedt. Sápadtan, mozdulatlanul állt, mint egy viaszfigura.

— Hogy tetszett mondani? — kérdezte csodálkozva, miután egy kicsit magához tért.

— Kérem, valaki említette, hogy az üzem mumzlit keres megvételre...

— Önnek van ez az izé?

— Van. Nem szívesen válok meg tőle, mert atyai örökség, de a körülmények rákényszerítettek... Jaj, szegény atyám, ha tudná...

— Egy darab van? — érdeklődött remegő hangon Botond.

— Másfél! — felelte a különös férfiú.

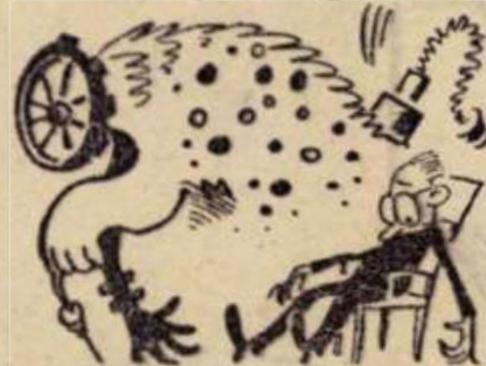
Mumzli

Az anyagbeszerző letörölte homlokáról a verítéket. A torka kiszáradt. Bal lába remegni kezdett. Rémülten nézett a mumzlitulajdonosra, aki kifejezéstelen szemét rámeresztve, így folytatta:

— Nagyon szép példány... Pöttyös!

— A mumzli? — hörgött Botond és az ablak felé pislogott, mert ha netán menekülni kell... Később tétován megkérdezte:

— Itt van magánál?

Polczer kacagott.

— Hogy tetszik azt gondolni?

— Ja igaz, igaz...

— Különben is nem akartam vele bebüdösíteni a szobát — suttogta elpirulva a furcsa látogató.

Az anyagbeszerző lehúnyta a szemét. Remélte, hogy mire felnéz, már nem lesz ott senki. De nem, amikor kinyitotta a szemét, a mumzlis ember még mindig ott állt előtte, várakozásteljes mosollyal.

— Tehát köll, vagy nem köll? Nem akarok erőszakoskodni, de nem tetszik megbánni! Ez a mumzli fütyülni is tud!

— Fütyülni? — álmélkodott elcsukló hangon Botond.

— Meghiszem azt! Ez még békebeli mumzli!

— Nem bánom! — nyöszörögte az anyagbeszerző. — Megvesszük, de előbb látni akarom...

— Ennek semmi akadálya! Itt hagyom a címemet!

Polczer felírt valamit egy papírlapra, aztán méltóságteljesen távozott. Az ajtóból még visszaszólt:

— De túróspalacsintát nem szabad adni neki, nem fogadja el. Ez az egyetlen hibája...

— Kicsire nem nézünk! — legyintett az anyagbeszerző, és félig aléltan hátrahanyatlott a széken. Hirtelen egy borzalmas látomás jelent meg előtte: egy másfél valami, telehintve pöttyökkel, fütyürészve közeledett feléje és csak jött... csak jött... Már az orra előtt libegett, amikor valaki megrázta a vállát.

Süpeki volt, a kollégája.

— Mi lelt, pajti? — nevetett. — Hát nem örülsz a mumzlinak?

Botond értetlenül nézett rá.

— Megijedtél, mi? — röhögött a kartárs, aztán nagyot ordított. — Mumzlitulajdonos, gyere be!

Abban a pillanatban Polczer lépett be a szobába és bemutatkozott:

— Kovács vagyok, az irattárból... Milyen voltam?

Az anyagbeszerző először ámult-bámult, aztán eszelősen kacagni kezdett:

— Pupákok, azt hittétek, hogy engem be lehet csapni? Engem! Én már az első pillanattól kezdve láttam, hogy ez vicc! Hahaha! Még, hogy pöttyös! Hehehe...

Miután kinevették magukat, Botond felállt.

— Na, gyerekek, elég volt a marháskodásból! Lássunk munkához! Nekem még ezer dolgom van...

A kartársak eltávoztak, Ilonka megkérdezte a főnökét:

— El tetszik menni?

— Igen, beszaladok a városba...

— Mit mondjak, ha keresi valaki?

Az anyagbeszerző gondolkozott egy percig, aztán kibökte:

— Mondja azt, hogy dugfécerért mentem...

— Az mi?

Ez volt a válasz:

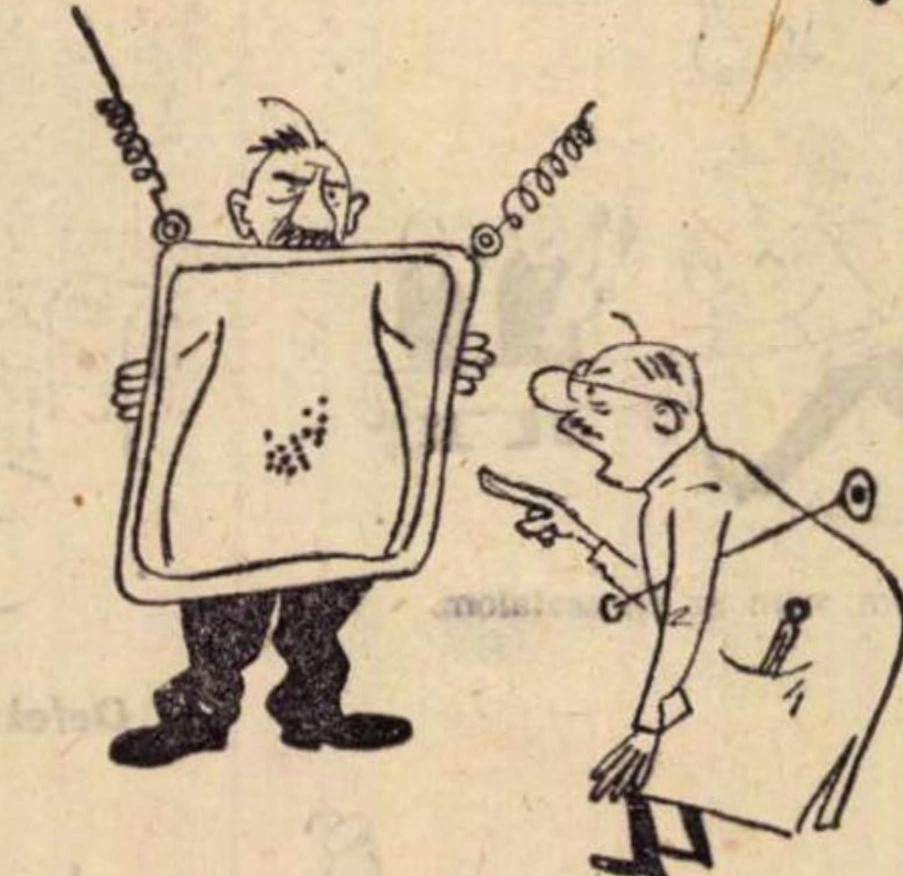
— Ugyanaz, mint a mumzli, csak valamivel nagyobb, négy kereke van és pörög.

Mikes György

TONCZ TIBOR: Nyulászat

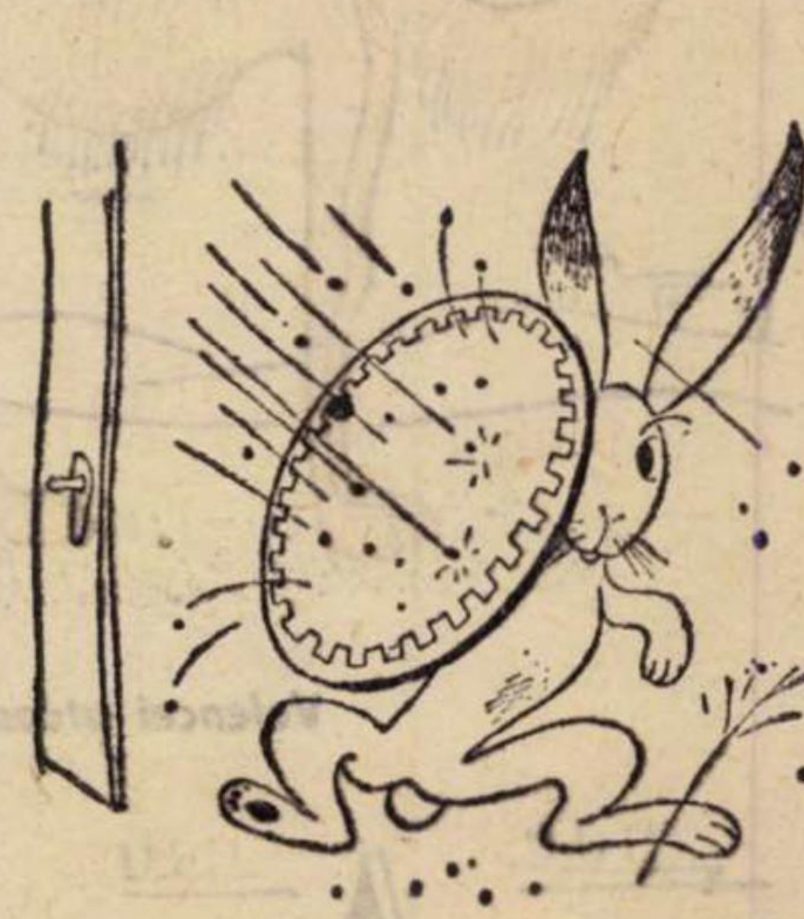
— Megállj, Berthold, megállj, miért találtad fel a puskaport?

— Mivel ette a nyúlat, egészborssal vagy sörétte!?

— Anyu, viszem már a páchoz a babérlevelet!

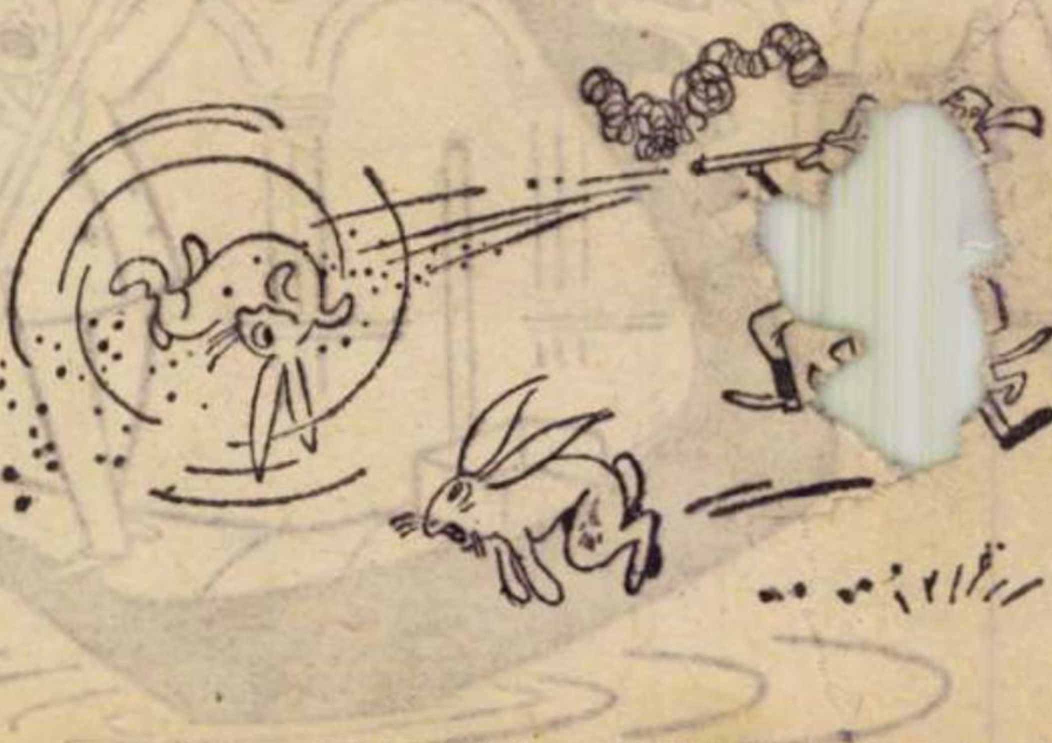
Sörét ellen védekezz!

Túlerő

— Micsoda? Hogy az én feleségem rosszabbul csinálja a zsemlyegombócot, mint a tied?

— Aztán majd üzenj, hapsi! Kíváncsi vagyok, milyen érzés benne lenni a pácban?

Kulturfront

Darvas Szilárd:

Fogadás

(Játszom ennen életemmel,
búvócskázom minden árnnyal,
a padlással, a szobákkal,
a fénnyel, mely tovaszárnyal . . .
Kosztolányi.)

1.

A napokban rájöttem, hogyha az ember gyorsan akar hazaérni, nem kell hozzá okvetlenül autó. Autóbusz, villamos se.

Fantázia kell. Ezért jó, ha az ember történetesen író.

Ezt fogom az alábbiakban bebizonyítani.

Tessék jól figyelni.

2.

Londonban, a Hotel Bifsztek teraszán három dzsentlmén üldögélt.

Érdekesen különböztek egymástól: az első hosszú volt és száraz, a második rövid és zsíros, a harmadik középtermetű és rágós.

Ez utóbbi, Lord Mócsing, színtelen fahangon jegyezte meg:

— Állom a fogadást!

De azért ülve maradt.

A másik kettő biccentett. Aránylag egyszerre.

A fogadás tárgya méltó volt a három férfi excentrikus egyéniségéhez. Azt kellett eltalálni, hogy Budapesten (Fülöp-szigetek, vasúti csomópont, fővárosa Szófia) hány lépésre esik az Alkotmány utca tizenkettő a Visegrádi utca tizenkilenctől.

Szőr Grepfrujt és Szőr Masztiksz tartották a fogadást Lord Mócsing ellenében, aki most leszögezte a maga álláspontját:

— Véleményem szerint a távolság ezerháromszáznyolcvan lépés. Ezzel oly mértékben kell megközelíteni a jelzett házat, hogy a csengő gombja nyújtózkodás nélkül elérhető legyen. Ha a távolság egyetlen lépéssel hosszabbnak bizonyulna, a fogadást elvesztettem.

Előreigazította a monokliját, amely késett egy negyedórát és így folytatta:

— A tét ötezer font.

A másik kettő összenézett és füttyentett. Oly egyszerre, hogy nem lehetett megállapítani, melyik füttyentett, és melyik nézett össze.

Csodálkozásuk érthető volt: a felajánlott összeg jóval túlhaladta Lord Mócsing vagyonát, azt a tizenkét shillinget, amelyet a norfolki elmegyógyintézet igazgatójától élvezett évjáradék gyanánt, hálából, hogy hosszas rábeszélés után elhagyta az intézetet.

Tudták azonban, hogy Lord Mócsing úriember, aki a fogadás elvesztése esetén a pénzt a föld alól is előkeríti, nem kis gyakorlata lévén a sírok fosztogatásában.

— Elfogadom! — mondotta Szőr Grepfrujt és Szőr Masztiksz később csatlakozott hozzá. (Hat húszkor volt csatlakozása.)

— A távolságot én magam lépem le! — mondta Lord Mócsing, diadalmasan ütve hosszú lábszárára, amely immár huszonöt éve dacolt a londoni köddel és a wimbledoni podagrával.

3.

Azért fogadott-e a három kitűnő férfi, mert angol volt, vagy azért volt angol, mert fogadott . . . kedves olvasó, ne gyötörj ilyen felesleges kérdésekkel, mert sosem leszünk készen.

Tény, hogy Lord Mócsing egy hűvös nyári éjjel megindult az Alkotmány utca tizenkettő elől a Visegrádi utca irányába. Méltóságteljesen kocogott, mint egy telivér angol paripa, mert súlyt fektetett arra, hogy a fogadást szépen nyerje meg. Gusztusosan adjusztált exportléptekkel ballagott, így érte el a Váci utat; amely azonban váratlanul drágának bizonyult: nyolcszázhúsz lépésbe került.

Ennélfogva — mintegy észrevétlenül — hosszabbra nyújtotta lépteit, már inkább agárra emlékeztetett, mint telivérre. Jó hosszúkat lépett, majd betért egy kocsmába, mert a sok hosszú lépés után jól esett egy nagyfröccs.

Felüdülve, de némi szorongással folytatta útját: a Katona József utca sarkán már nyilvánvaló lett számára, hogy elkalkulálta magát. Ezerkétszáznál tartott. Rövid habozás után belépett egy utcai telefonfülkébe és felhívta Londont. Szőr Grepfrujt és Szőr Masztiksz azonnal jelentkeztek.

— Laufot kérek! — mondta Lord Mócsing komoran és némiképp délskót kiejtéssel. — Amennyiben a lépések számát kétezerre emelhetem, a fogadás elvesztése esetén felemelem a tétet: vállalom, hogy agyonlövöm magam és önök öröklik évjáradékomat, hat-hat shillinget fejenként.

— Elfogadjuk! — hangzott a drót másik végéről.

Lord Mócsing újra nekiindult az éjszakának . . .

4.

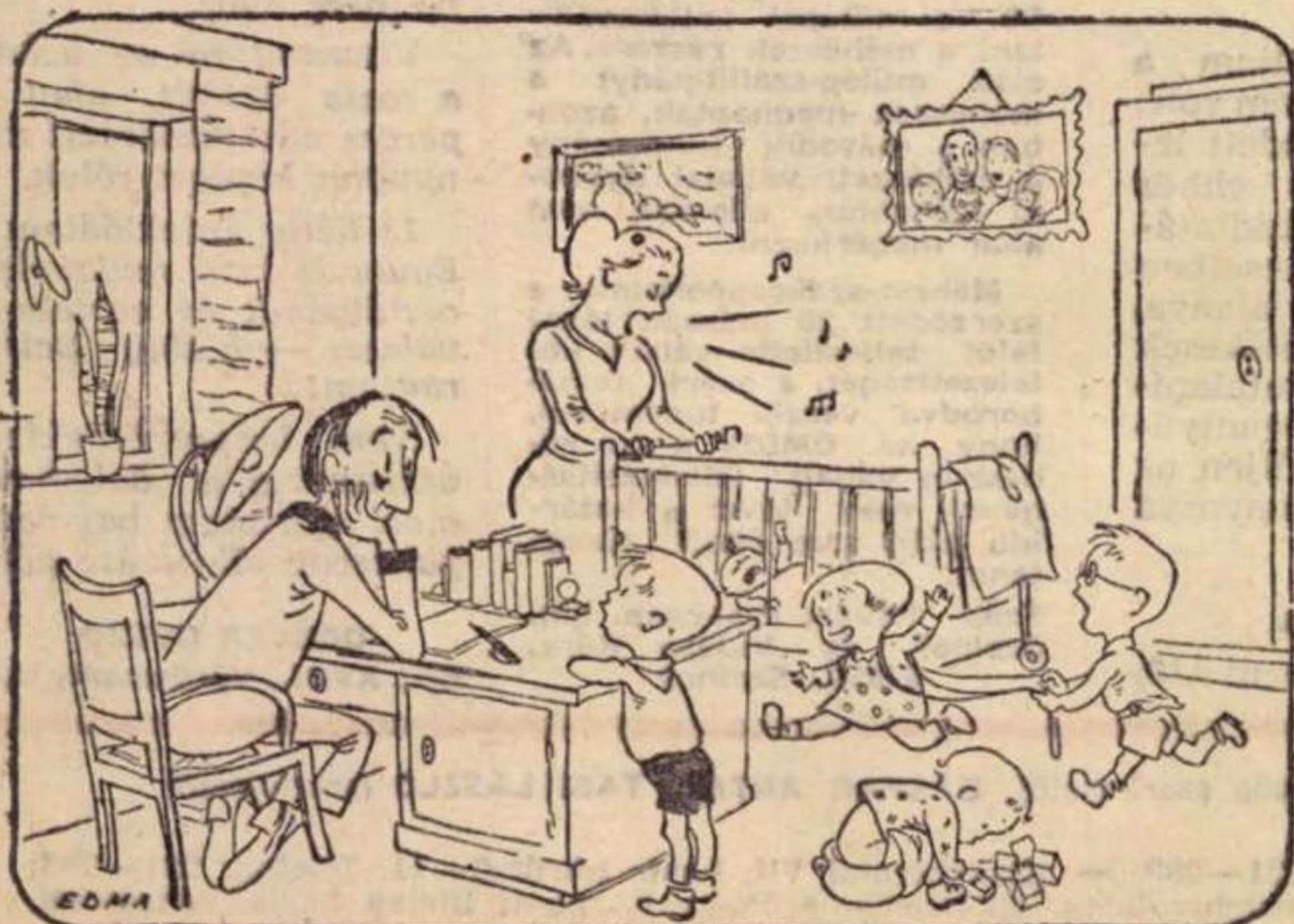
Nyolc lépésen múlt, hogy elvesztette a fogadást. Nyolc lépéssel a Visegrádi utca tizenkilenc előtt telt le a megbeszélt kétezres keret. Megállt, nem akarta túllépni a keretet.

Zsebébe nyúlt, egy kis fekete jószág került a kezébe: a hatlövetű Browning. Mielőtt azonban megnyomhatta volna a ravaszt, egy kéz ragadta meg az övét. Az enyém volt.

— Köszönöm — mondtam — felesleges. Hazaértem. Örülök, Lord Mócsing, hogy elszórakoztatott ezen a hosszú úton. Többé nincs szükségem önre, visszamehet oda, ahonnan előhívtam: a fantáziámba. Üdvözlöm Szőr Masztiksz és Szőr Grepfrujt urakat!

Lord Mócsing megkönnyebbülten távozott, előzőleg azonban hálásan kezet csókolt. Nem csoda, az életét mentettem meg.

Az író otthonában

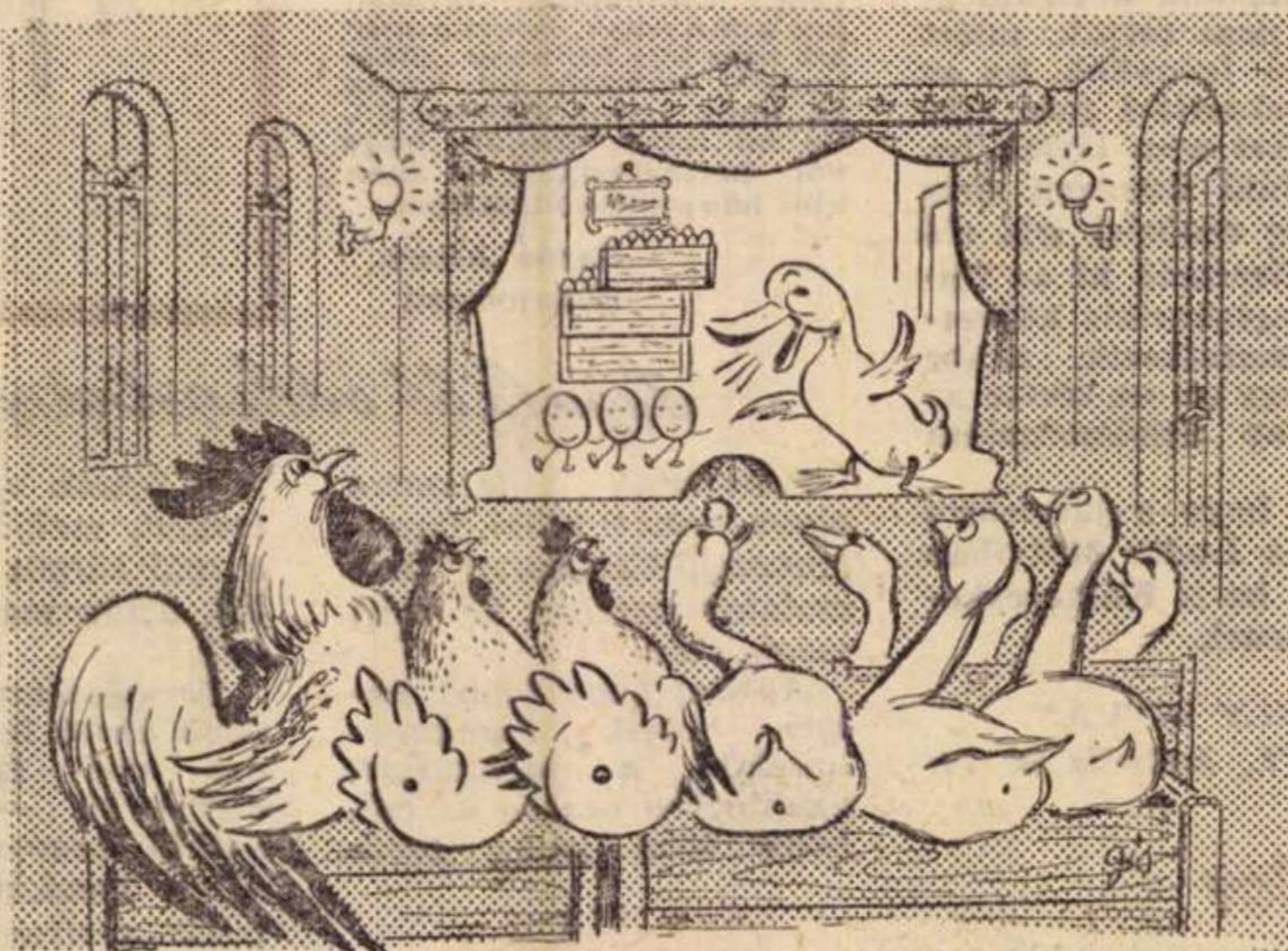
— Apu, mi az, hogy ihlet?

Egy pesti mozi előtt

— Mit keresel itt öcskös, hiszen még nem vagy tizenhat éves.
— Legyen nyugodt, mire a pénztárhoz érek, leszek annyi!

Abádszalókon baromfibegyűjtőnek használják a kultúrházat

— Következő számunk: tojástánc!

A III. Richard utolsó szünetében, az előadás negyedik órája után

— Feketét! Feketét! Egy országot egy feketéért!

Léna kisasszony sajtófogadása

Léna kisasszonnyal a Busch Cirkusz bemutató előadása után lezajlott sajtófogadáson ismerkedtem meg. Az ankéton 15 újságíró és öt oroszláncsemete: Léna kisasszony, Róma, Pasa, Szilimán és Néró vett részt. Az újságírók a ketrec ajtajánál hosszan tanakodtak. Szegény Lénácska, aki lelkesen készülődött az újságírók fogadására, ijedten ült barátai között. Csak nem mennek el? — ijedt meg a nagy húzódozás láttán. Nem, nem mennek el, Hogy ezek a pesti újságírók milyen előzékenyek egymás iránt. Barátságosan mondogatják: „Csak ön után . . . Nem, nem, csak tessék . . . Csakis ön után.“ Igen, ezekben van illemtudás,

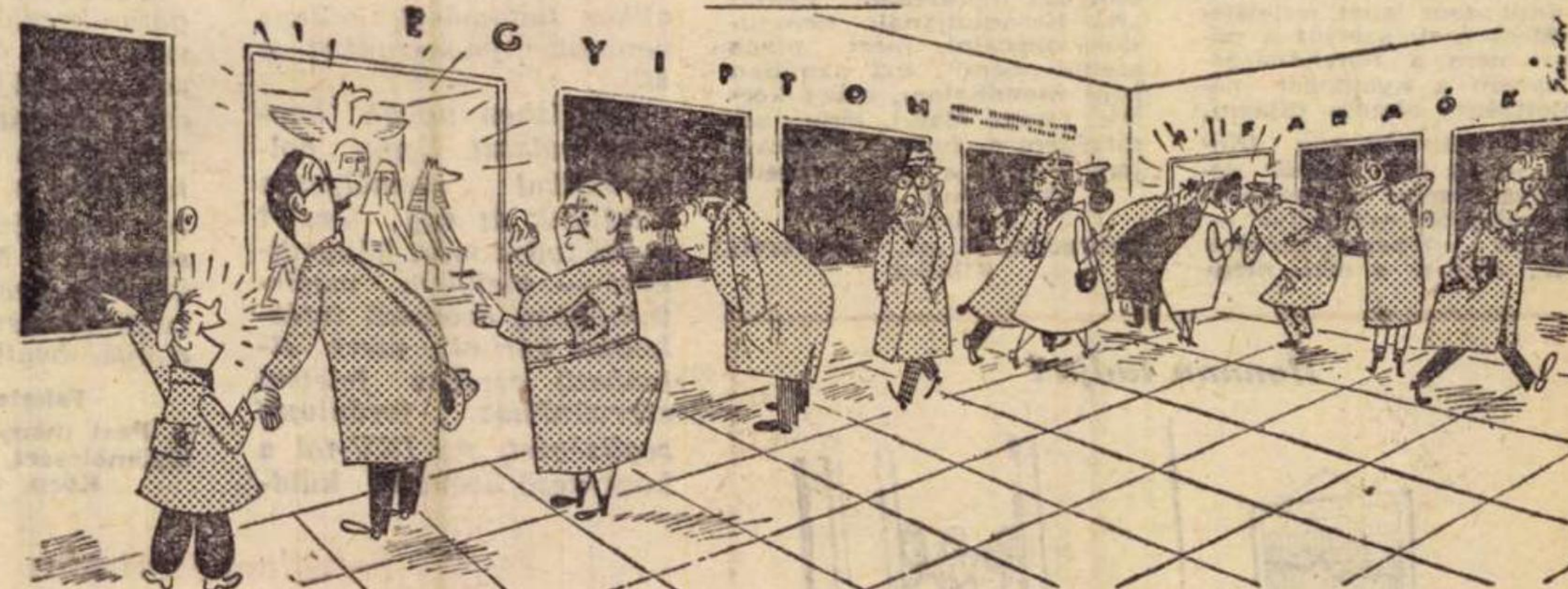
A fogadás rendkívül gyorsan zajlott le. Az újságírók végre betuszkoltak egyet maguk közül, majd lassan, egymás után valamennyien beszivárogtak a ketrecbe. Úgy látszik azonban, hirtelen sürgős dolguk akadt, mert amilyen lassan jöttek befelé, olyan gyorsan igyekeztek kifelé. Közben pedig Léna és társai a helyzet nagyságához illően jogos büszkeséggel trónoltak trapézaikon, hiszen ők képviselik ma a Busch Cirkuszt és nem mindegy, hogy mit írnak róluk érthetetlenül sápadt, zöldbejátszó arccal távozó vendégeik. Lénácska megkönnyebbülten nézett utánuk. Elmúlt a félelme, mert be kell vallani, egy kicsit fél Lénácska . . . De hát istenem, ki nem fél a kíváncsi újságíróktól még egy oroszlánketrecben is?

(herédy)

MÚZEUMI NAPOK

Európa legspórolósabb múzeuma

A Szépművészeti Múzeum egyiptomi gyűjteményében a vitrinek világítását, megtekintés után, azonnal el kell oltani.

— Mondd, apu, itt az egyiptomi sötétség van kiállítva?

Csoda a Dunántúlon

— Micsoda? Zsiráf a paksi határban?

— Hát persze! Viszik a Nemzeti Múzeum „Idegen földrészek emlősállatai“ kiállítását Szekszárdra!

Le a bürokráciával!

Ez aztán indokolás!

Két újítótársammal tavaly szeptemberben sok kísérletezés és tanulmányozás után feltaláltuk egy rendkívül fontos gyógyszer alkotórészének, az amilnitrinnek hazai gyártástechnikáját. Feltaláltuk és benyújtottuk, mint újítást. Az újítás elbírálása meglepő gyorsan ment, s mi nemsokára megtudtuk, hogy egyetlen év alatt jelentős összegű deviza-forintot takarítunk meg a népgazdaságnak.

Természetesen joggal számíthattunk újítási jutalomra. Legalább is azt hittük, hogy joggal. A Külkereskedelmi Minisztériumnak azonban más volt a véleménye, amint az alábbi levélből is látszik:

„...újításukat külön jutalomban nem részesíthetjük, miután abszolut deviza-megtakarítást a külkereskedelemnek nem eredményezett javaslatuk, mert az ipari tárca devizakeretét nem csökkentette, hanem a felszabaduló összeget más cikkek importjára fordították."

A válasz önmagáért beszél. Újításunk devizamegtakarítást jelentett. De egyrészt nem értjük, miért szűnne meg a mi újításunkért járó igényünk, ha az általunk eredményezett valutamegtakarítást más cikkek behozatalára fordították, másrészt nem látjuk be, mi a rossz abban, hogy a felszabaduló összegen más cikkeket lehet importálni. Ha pedig rendelet írja elő azt, hogy csak abban az esetben fizethető ki az újításért járó jutalom, ha a devizamegtakarítás közvetlenül a külkereskedelmi tárcánál mutatkozik, akkor módosítani kell a rendeletet úgy, hogy az ne sértse az újító érdekeit, illetve ne gátolja az újítómozgalom fejlődését.

Végül meg szeretném jegyezni, hogy a jutalomra továbbra is igényt tartunk, s bár a Ludas Matyiban írtam meg történetünket, jó volna, ha a Külkereskedelmi Minisztérium nem tartaná viccnek.

SZÉKELY ISTVÁN
Budapest, VI., Izabella u. 74.

KÉT OFOTÉRT-ÜGY

Képtelen pályázati feltételek

Körülbelül két hónapja megjelent egy plakát, amelyen az OFOTÉRT foto-pályázatot hirdet amatőrök részére. A pályázat egyik feltétele az volt, hogy a képeket csak „Mimosa"-papiron fogadják el, a másik pedig, hogy a képek mérete 18x24-esnél nagyobb nem lehet.

Magam is amatőrködöm. Van egynéhány alkalmas negativom is. Így betértem a sztálinvárosi OFOTÉRT-be és kértem „Mimosa"-papirt. Van — mondották —, de csak 30x 0 cm-es méretben és csak lágy fokozatban.

Először arra gondoltam, hogy csak a mi OFOTÉRT-ünk ellátása nem megfelelő, de később kiderült, hogy „Mimosa"-papirt Budapesten is csak lágyfokozatú, és csak 24x30 cm-esnél nagyobb méretben lehet kapni.

Ezzel kapcsolatban két kérdést szeretnék feltenni:

1. Miért írnak ki olyan pályázatot, — illetve miért szabnak olyan feltételt a pályázaton való részvételre — amit nem lehet teljesíteni? Mert ezek szerint a pályázat nem a fényképészeti, hanem a nyomozói rátermettséget akarja díjazni.

2. Mi szükség egy külföldi — és sok amatőr véleménye szerint — magyarnál gyengébb minőségű — foto-cikk népszerűsitésére akkor, amikor e cikk megfelelő méretben nem is kapható?

A pályázat határideje december 10. Tehát még van egy kis idő, hogy ezeket a feltételeket megváltoztassák, vagy lássák el a boltokat megfelelő mennyiségű, fokozatú és felületű 18x24 cm-es „Mimosa"-papirral!

Bereczky István
Sztálinváros, Május 1. út 5.

Szemüveget az orvosnak!

A debreceni II. számú Sebészeti Klinikán vagyok tanársegéd. Naponta végzek rövidebb, vagy hosszabb ideig tartó műtéteket. Előfordul, hogy fél napokat töltök a műtőasztal mellett. Ez természetes, hiszen ez a hivatásom.

Azonban a debreceni OFOTÉRT-vállalat hanyagsága miatt nem tudom a munkám jól elvégezni, mert ez év májusában leadott receptemre még mindig nem készitették el a szemüveget. Enélkül pedig egyre nehezebben tudok dolgozni. Nem tudom, mit szólnának a debreceni OFOTÉRT vezetői, ha sürgős mutétet kellene végrehajtani, én azonban azt mondanám nekik: „Ne haragudjanak, nem tudok operálni, mert nincs szemüvegem". Ezt azonban nem mondhatom, ezért kérlek, Ludas Matyi, légy segítségem-e, hogy megkapjam végre a szemüvegem.

Dr. Mándl István
tanársegéd
Debrecen, II. sz. Sebészeti Klinika

Honnan tudja?

— Úgy látom, hogy már vége felé tart az értekezlet...

„Nem diák-kocsi!"

A Hidasnémeti és Miskolc között közlekedő vonattal járunk munkahelyünkre és — bosszankodnunk. Azért bosszankodunk, mert ezen a vonalon az utóbbi időben negyedszer szállitanak ki bennünket az egyik kocsiból és hajszolnak át a másik kocsiba azzal a felkiáltással, hogy ez „diák-kocsi". Amikor többen megkérdeztük a kalauztól, hogy akkor miért nem tesznek a kocsira táblát, azt mondta, hogy ne vitatkozzunk azon, hogy ki van-e írva, vagy nincs, ő mondja, és akkor úgy van! Mi egyetértünk a MÁV intézkedésével, hogy a diákoknak külön kocsit juttat a kényelmesebb utazás érdekében, de azzal nem tudunk egyetérteni, még a kalauz kedvéért sem, hogy naponként a különböző kocsikból, amelyekre ráfogják, hogy „diák-kocsi", kiűznek bennünket. Javasoljuk a MÁV-nak, hogyha már azt nem írja ki, hogy „diák-kocsi", legalább azt írassa ki, hogy „Nem diák-kocsi". És mi tudni fogjuk, hogy hol helyezkedjünk el anélkül, hogy kilakoltassanak.

Gazda Albert
Hidasnémeti

Példázat a túlméretezett adminisztrációról

Bevétel: Kettő negyven!

Legalább válaszolnának...

Panaszunk látszatra olyan, mint a többi, Ingatlankezelő Vállalattal kapcsolatos panasz, de azért mégis más.

Abban, hogy több helyen beázik munkahelyünkön a mennyezet, nyakunkba csurog az eső, hogy több izben eredménytelenül sürgettük a javítási munkák elvégzését a VIII. kerületi Ingatlankezelő Vállalatnál, nincs semmi különös.

De az, hogy mi, nyár eleje óta, tucatnyi levélben, táviratban kértük a kerületi Ingatlankezelő Vállalatot, hogy a hibát szüntessék meg és hogy az Ingatlankezelő Vállalat válaszra sem méltatta leveleinket, az teljesen újszerű.

Az IKV nem válaszol, és ebből mi arra következtethetünk, amire akarunk. Hihetjük azt, hogy haragszanak ránk; hogy azért nem veszik tudomásul létezésünket, mert akkor tudomásul kellene venniök panaszunkat is stb.

Egy izben ugyan kaptunk választ. Egyik dolgozónkkal személyesen küldtünk át egy levelet — ki tudja már, hányadikat! — melyben megírtuk, hogy azonnali intézkedést kérünk, mert ellenkező esetben felettes szervünkhöz fordulunk segítségért. Az IKV-tól a következő üzenetet küldték: írjunk egy hivatalos levelet, melyben kérjük a tető sürgős megjavítását, aztán majd intézkednek.

Természetesen nem írtunk újabb levelet, hiszen ezt már számtalanszor megtettük — eredmény nélkül, hanem a VIII. kerületi Tanácshoz fordultunk segítségért. Ki is jött egy bizottság, amely megállapította, hogy a tető valóban rossz és kötelezték a VIII. kerületi Ingatlankezelő Vállalatot, hogy a beázást mielőbb szüntessék meg. Azt is megjegyezték, hogy a bizottság határozata ellen csak „birtokonkívüli fellebbezésnek van helye". Ezt mi úgy értelmezzük, hogy ha az IKV megjavította a tetőt, akkor fellebbezhet. Az IKV azonban bizonyára

úgy gondolkozik, hogy nem javítja meg a tetőt és nem is fellebbez.

Tudjuk azt, hogy az ingatlankezelő vállalatoknak most ősszel nagyon sok munkájuk van. De azért annyit megtehetnek még ebben a nagy évvégi hajrában is, hogy pár sorban megírják: mi lesz a sorsunk. Megszüntetik-é végre a beázást, vagy ázzunk türelemmel, egészen a nyár beálltáig?

Fekete Sándor,
a Pest megyei Zöldség- és Gyümölcsért, Szövetkezeti Közp. igazgatója

A pipások és a dohányipar

(Pipalógia)

Minket, a pipa kedvelőit, sok mindennel vádolhatnak a finnyás orrú emberek, de azzal aligha, hogy izgágák, összeférhetetlenek vagy türelmetlenek volnánk. Közmondásos a mi türelmünk, ódákat zengenek a költők a mi rendithetetlen nyugalmunkról. (Kár, hogy a hatoson — legalább a csúcsforgalom idején — nem szabad pipázni. Bizonyára kiderülne pedig, hogy a pipás ember még a villamoson is h o m o s a p i e n s *marad.)*

Miért, hogy mégis van olyan varázsszó, melynek hallatára a legpipásabb pipásokat is elkapja az indulat sodrása? Vérágas szemekkel bizonygatják igazukat, s fenyegető pipaszárral verik hozzá a nyomatékot. Ez a varázsszó pedig a következő:

„MAGYAR DOHÁNYIPAR."

A pipalógiában — azaz: a pipabeli tudományokban — járatlan olvasó talán nem érti, mi összefüggés van a pipások s a magyar dohányipar között. Nos, egyszerű a magyarázat. A pipa ugyanis — sajnos — csak dohánnyal töltve működik, dohányt viszont nem kifizetődő virágcserépben termelni, s ezenfelül tilalmas is. Ilyesformán a pipások rá vannak utalva a dohányipar termékeire. Ha tehát a pipa barátja nem akar felszecskázott dohánycsutkát szívni — vagy vékonyra vágott cigarettadohányt, mellyel több a bosszúság, mint az élvezet —, akkor választhat a Hortobágy és a Club között. Nem nagy választék! Cigaretta-nyelven kifejezve olyan ez, mintha a dohányipar évek óta csak kétféle cigarettát gyártana: az erős, olcsó Munkást és a szagos, drága Tulipánt.

Egyszóval: középminőségű pipadohányt kérünk! Olyat, mint a tavaszi vásáron árusított 4 forintos lengyel dohány volt, vagy — még inkább — olyat, mint a régi magyar Verpeléti!

Ilyenkor, december táján a magyar dohányipar ajándékokkal szokta meglepni a füstölő nagyközönséget. Mi, türelmes pipások, a dohányipar mostohagyerekei, évről évre hiába várjuk, hogy majd csak jut nekünk is az ajándékból. Attól tartunk, kihagytak bennünket a számításból az idén is.

Pedig jó volna már véget vetni a háborúskodásnak a dohányipar és a pipások népes tábora között, s elszívni a békepipát. Valamilyen zamatos, jó, új magyar pipadohánnyal!

Egy türelmében megrendült pipalógus.

Felvillanyozott utas

Munkába indulok, s az őszi esővel permetezett utcán várom a trolibuszt. Amint odagördül elénk, én is odafurakodom a tömegbe és ha már nem is a magam lábán, de valahogy szeretnék feljutni rá. Feljutni! — ez itt most a tét, és megmarkolom a kapaszkodót, hogy el ne sodorjanak. De a fogantyú egy cseppet sem méltányolta igyekezetemet és úgy belémeresztette rejtett áramkörét, hogy majdnem lefordultam a lépcsőről. Szerencsém volt: a tömeg nem engedett lefordulni. Ilyen és ehhez hasonló megrázkódtatásoknak már több esetben voltam szenvedő alanya. Jó lenne, ha az illetékesek valamiképpen áramtalanítanák ezeket a fogantyúkat, hogy ne kelljen az utasnak felvillanyozva lépnie a trolira.

Gulyás Éva
Bp., XIV., Thököly út 119.

Egyoldalú szerződés?

A Szolnok és Vidéke Körzeti Földművesszövetkezet méhész-szakcsoportja 1955. évre 20 mázsa mézre szerződött az Országos Méhészeti Szövetkezeti Vállalattal. A szerződés szerint március 31-ig 60 kilogramm műlépet, június 30-ig pedig újabb 60 kg műlépet kell leszállítani a méhészek részére. Az első műlép-szállítmányt a méhészek megkapták, azonban a második küldemény, a méhészeti vállalat gyakori ígérgetése ellenére nem akar megérkezni.

Méhész-szakcsoportunk a szerződött 20 mázsán jóval felül teljesitette vállalt kötelezettségét, s ezért felháborodva veszik tudomásul, hogy az OMSZV a szerződésben vállalt kötelezettségének még jóval a határidő után sem óhajt eleget tenni.

Szép István, szakcsop. eln.
Szolnok és Vidéke Körz. FMSZ, Szolnok

Mi lesz az égőkkel?

Vásároltam a KERAVILL 2. sz. boltjában 4 villanykörtét 20 perc alatt.

Az izzókat otthon behelyeztem öt perc alatt, és égtek, illetve kiégtek — tíz perc alatt.

Visszavittem az üzletbe a rossz égőket, ahol 15 perces adminisztráció után nyugtát kaptam róluk.

15 hétig érdeklődtem az Egyesült Izzó reklamációs osztályánál és vártam a választ — hiába! Belefáradtam!

Nem lenne érdektelen utánanézni a dolgoknak, mert szerintem baj van a panaszok elintézése körül.

DOBNER GYŐZŐ
Bp., XVIII., Vörösmarty u. 23.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő). FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.